

Gjenstand for Forhandling, uden at den almindelige Straffelovs Stæbne afhænger deraf, og hvis Rigsdagen gaar ind derpaa, saa foreligger der en forbigaaende Leilighedslov, som har sin bestemte Hensigt, og som fra Først af er mærket med dette Tilfældighedspræg; men jeg vilde ansee det for en Plet paa en almindelig, vedvarende Straffelovbog, dersom man optog en saadan Leilighedsbestemmelse deri, og jeg har endt ved at troe, at nogen Regjering vilde tilbagevise en almindelig Straffelovbog, som den i det Hele billigede, fordi Rigsdagen havde mødt sig en saadan Leilighedslovs Optagelse deri. Det maa vel erindres, at Lovudkastets almindelige Forskrifter om Forsøg og Meddeeltighed ere meget omfattende; de gaar meget vidt; mange af de Bestemmelser, som iøvrigt findes i disse Capitler, som vi nylig vedtog, gaar meget vidt, de ere meget indgribende. Efter min Overbeviisning vil Alt, hvad der i den Retning, som Paragraphen Naar ind paa, være strafbart, kunne rammes efter de andre Bestemmelser i disse Capitler om Statsforbrydelser i Forbindelse med Reglerne i den almindelige Deel, som Landethinget nu allerede har vedtaget. Videre troer jeg ikke, man bør gaar. Det er mærkeligt nok, at denne Paragraph netop ender med de Ord: „Forsaa vidt et Forhold af den ommeldte Beskaffenhed maatte være at ansee som en Forberedelse af, eller fremtræde som en Opfordring til en landsforæderst. Virksomhed af den i § 77. eller i § 78 omhandlede Art, komme Reglerne om Forsøg eller om Meddeeltighed til Anvendelse.“ Udkastets § 79 har altsaa havt til Hensigt at gaar videre, at strække sine Straffebestemmelser længere ud end til det Punkt, hvortil Lovens meget vidtgaaende Regler om Forsøg og Meddeeltighed i Forbindelse med Bestemmelserne om Foræderi kunde gaar. En saadan Ubestemthed, en saadan Udvidelse af et strafbart Omraade uden for det, vi hidtil have kjendt, vil jeg ikke række Haand til, selv om Følgen deraf skulde blive, at Udkastet ikke maatte blive ophøiet til Lov. — Noget, jeg imidlertid vanskeligt kan troe, det bestender jeg.

Justitsministeren: Med Hensyn til den første Deel af den ærede Talers Ytringer,

skal jeg indskrænke mig til at bringe i Erindring, at der ved denne Sags første Behandling blev stillet den Opfordring til mig i Anledning af Udtalelser, der saaldt fra min Side, at jeg inden anden Behandling vilde forelægge en ny Overveielse af Regjeringen om, hvorledes den vilde stille sig til de Paragrapher, hvorom der er Tale. Det er alene denne Opfordring, jeg har efterkommet, og jeg troer derfor ikke, at den Erklæring, jeg har afgivet, vil fremtræde for det ærede Thing paa den Maade, som af den ærede Taler syntes at blive antydet, nemlig som en mindre rigtig Foregriben af Sagen, der ikke havde tilstrækkelig Motivering i, hvad der var foregaaet. Jeg har aldrig betragtet den paagældende Paragraph som en Leilighedsparagraph — denne Opfattelse er heller ikke Regjeringens i dens Heelhed —, og jeg veed ikke, hvorved den skulde tilkjendegive sig som saadan; det forekommer mig, at de Facta, den nævner, ikke alene ere strafbare Handlinger, der kunne foresfalde til enkelte Tidspunkter og under enkelte Begivenheder, men saadanne Handlinger, som kunne foresfalde i en Stat til enhver Tid og under hvilket som helst Forhold. De fleste af disse Facta maa vistnok erkjendes for at være strafbare efter Sagens Natur og vilde ganske vist ogsaa medføre Straf; men dette bliver dog maaskee tvivlsomt for Fremtiden, naar man har ubeladt en engang optagen Paragraph, og, som jeg allerede har tilladt mig at fremhæve, antaget en Formulering af § 1, der tydeligere udelukker eller dog begrænsar Lovanalogiens Anvendelse. Der staaer nemlig med udtrykkelige Ord i § 1, saaledes som den nu er vedtaget af Thinget, at, for at en Forbrydelse skal være strafbar, maa den ganske kunne stilles ved Siden af en i Loven som Forbrydelse betegnet Handling. Dette vil naturligvis faae en forhøiet Betydning med Hensyn til saadanne Sager som de, hvorom der her er Tale, saasnart der i Udkastet har været optaget en Paragraph som den foreliggende, og denne er bleven udvoteret. Det er ganske rigtigt, at det kan beskrives, at der er noget reelt Sammenhæng mellem Omordningen af de tre Capitler, hvorom der her er Spørgsmaal, og Regjeringens Stilling til de to specielt fremhævede Paragrapher. Den For-